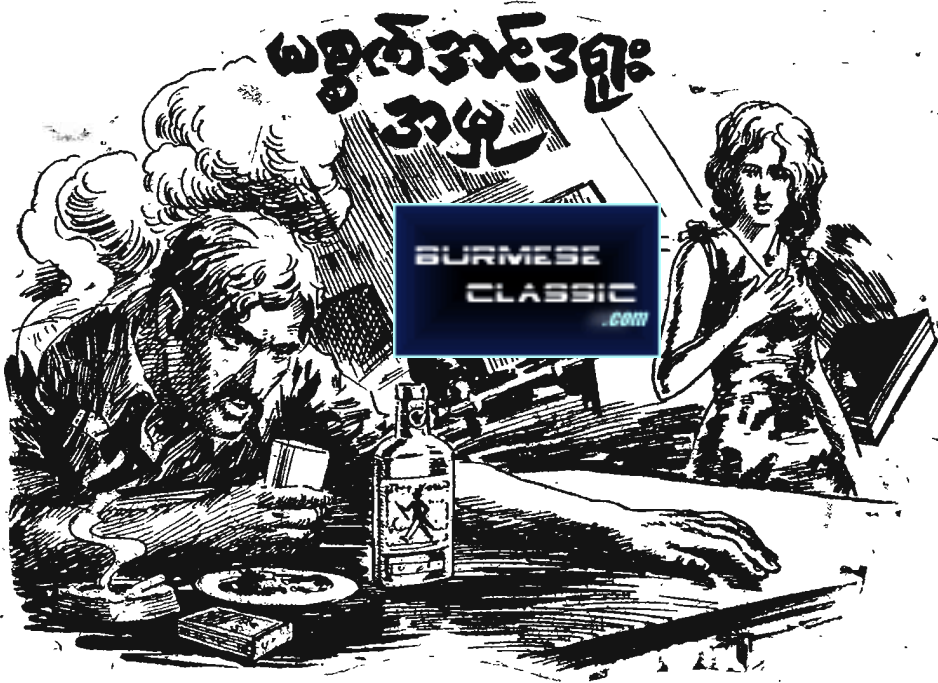

၂၅။ မစ္စဂ် အင်ဒရူး အမှု

ဦးထင်ကျော်နှင့်နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ၅ နှစ် ၆ နှစ်ခန့် ကြာရှိခဲ့ပြီးနောက် တနေ့သော နိုဝင်ဘာလ နံနက်ခင်း ၇ နာရီခွဲအချိန်လောက်တွင် ကျွန်တော်တို့နေထိုင်သောတိုက်ရှေ့သို့ မြင်းရထားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာပြီးလျှင် အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ ဗိုလ်မကလေးတစ်ယောက်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့အခန်းတံခါးကိုခေါက်လေ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၍ အခန်းထဲသို့ဝင်လာသောအခါ ဦးထင်ကျော်လည်း နေရာမှထကာ နေရာထိုင်ခင်းများပေးလေသည်။ မိန်းမပျိုသည် ဦးထင်ကျော်၏မျက်နှာကို၎င်း၊ ကျွန်တော်၏မျက်နှာကို၎င်း၊ အခန်းအခြေအနေကို၎င်း မျက်စိတမိတ်အတွင်းလှည့်၍ အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် ၎င်း၏ကပ်ပြားကလေးကိုထုတ်ပေးရန် ၎င်းမေး လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်၌ ချ၍ဖွင့်မည်ပြုစဉ် ဦးထင်ကျော်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်....

“နေပါစေမစ္စဂ်အင်ဒရူး ကဒ် (CARD) ကို ထုတ်မနေပါနဲ့တော့၊ ပြီးတော့လဲ ကျုပ်တို့ နေရတာကအိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမဲလူမရှိဘဲယောက်ျားချည်းနေရတော့အိမ်မှာ သိမ်းသိမ်းဆဲဆဲ မရှိနိုင်တော့ဘူးဗျါ၊ ဖြစ်သလိုနေရတော့တာဘဲ”

..ဟု ၎င်းအမည်ကို ခေါ်ပြောလိုက်သဖြင့် မိန်းကလေးသာမက ကျွန်တော်ပင် အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။

“စုံထောက်ကြီး၊ ကျမနာမည်ကို ဘယ်တုန်းကသိပါသလဲရှင်”

“အခုဘဲ”

“ကျွန်မမှ မပြောရသေးဘဲရှင်”

“တခါတလေ ကျုပ်ကမပြောဘဲနဲ့သိတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ မိန်းကလေး ကျုပ်ဆီကို လာခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

“မိန်းကလေးလက်ဆွဲသားရေအိတ် ဟိုဘက် အလယ်လောက်မှာ ‘စယ်ရီလွှာ’ စက္ကူပြား ကလေးနဲ့ ဖုံးထားတဲ့စာမှာ ‘မစွက်အင်ဒရူး’လို့ရေးထားတယ်မဟုတ်လား၊ သူများလက်ဆွဲအိတ် မဟုတ်ယင်တော့ မိန်းကလေးနာမည်ဟာ မစွက်အင်ဒရူးပေါ့၊ ကျုပ်ပြောတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ စုံထောက်ကြီးက ကျွန်မဝမ်းထဲက စိတ် ကို တောင် သိတတ်သလိုဘဲ၊ ကျွန်မက အခန်းထဲ ဝင်လာကထဲက ‘ဒီအခန်းကြီးမှာ အခန်းကကောင်းပြီး ဘာမှပြင်ပြင်ဆင်ဆင် လုပ်မထားဘူး’လို့ စိတ်ထဲမှာအောက်မေ့လိုက်မိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုဘက် စားပွဲမှာ ပန်းတွေခြောက်နေတာရယ်၊ စားပွဲပေါ်မှာစာအုပ်တွေ ရှုပ်နေတာရယ်၊ လကျာဘက် မှန်ပြုတ်ငါးပေါက်က ခန်းဆီးတ ဝက် ပြုတ်ကျ နေတာတွေရယ်၊ မိန်းကလေးက အကဲခတ်လိုက်တာ ကျုပ် အမြင်သားဘဲ၊ ဒါထက် လာတဲ့ ကိစ္စကို တဆိတ်ပြော ပါအုံး”

“ကျွန်မက ဒုက္ခသယ်ပါရှင်၊ ယောက်ျားဆုံးပြီးတာ မကြာလှသေးပါဘူး”

မစွက်အင်ဒရူးသည် စကားစမည် လုပ်ပြီးမှ ကျွန်တော် မျက်နှာကို ဖျပ်ကနဲ ကြည့်လိုက် ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကိုင်လိုက်၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ အတန်ငယ်ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဆေးတံကို မီးညှို့ပြီးနောက်....

“ပြောသာပြောပါလေ....ဒီက မိတ်ဆွေ ကိုတင်မောင်က ကျွန်တော်နဲ့ တအိမ်ထဲနေတာပါ၊ ကျွန်တော်လိုက်တဲ့ အမှုအခင်းများမှာ အကူအညီအများကြီးပေးနိုင်တဲ့ လူတယောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ယုံကြည်စိတ်ချပါ”

....ဟု ခပ်အေးအေးပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုပါ စုံထောက်ကြီးရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျား မစွတာအင်ဒရူးဟာ အသက် ၄၈ နှစ်ရှိ ပါပြီ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူတယောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်တာ ၆ နှစ်လောက် ဘဲ ကြာပါအုံးမယ်၊ နို့ပေမဲ့ကျွန်မက အင်္ဂလိပ်အစစ်မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့အမေက ရှမ်းလူမျိုး ကျွန်မအဖေကတော့ အင်္ဂလိပ်အစစ်ပါဘဲ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက် ကုတ်ကိုင်းလမ်း မှာ ‘ဗွန်လာ’ကလေးတလုံးဝယ်ပြီး အိမ်မှာအစေခံတွေနဲ့ မော်တော်ကားနဲ့ ကျွန်မကိုတခမ်းတနား ထားပါတယ်၊ ကျွန်မကိုအစစအရာရာအလိုလိုက်ရှာပါတယ်....

....ဒီလိုနဲ့ အိမ်မှာထမင်းချက် အစေခံလင်မယားနှစ်ယောက်ရယ်၊ ဘတ်တလာတယောက်ရယ် မော်တော်ကားမောင်းတဲ့လူရယ်၊ အစစလိုလေသေးမရှိအောင်ထားတော့ ကျွန်မတို့လဲ တပတ်မှာ ဘိုင်စကုပ် ၃ နှစ်လောက်သွား၊ တခြားပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေသွား၊ တီးပါတီ ဂါဒင်းပါတီဆိုတာလဲ မအားရဘူး၊ အဲဒီလိုပျော်ရွှင်မှုတွေ သွားလာနေတာနဲ့ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတာပါဘဲ၊ နို့ပေမဲ့တခုရှိတာက ကျွန်မယောက်ျားက တခါတခါအပေါင်းအသင်းကောင်းလို့ အရက်ကိုအလွန်အကျွံ သောက်လာတဲ့

အခါမျိုးကျယ်တော်တော်ဂျိုးများတတ်တယ်။ မယားကို ကျိပိုးကျိပတ်လုပ်၊ ရန်စ၊ အမျိုးမျိုး စုပ်စွဲတော့တာဘဲ။ နို့ပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်တတ်တာဟာ အလွန်အကျွံ မူးတဲ့အခိုက်လောက်ပါဘဲရှင်၊ ပြီးတော့လဲ ပျောက်ပြန်တာပါဘဲ”

“တလမှာ ဘယ်နှစ်ခါလောက် ဒီလိုမူးတတ်သလဲ”

“တလတခါတောင် မမူးတတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒါနဲ့လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်က တနေ့မှာ မစ္စတာ ဟင်ဒါဆင်ဆိုတဲ့ လူဘယောက်ကို အိမ်ခေါ်လာပြီး သူ့ကျွန်မတို့လို ကန်ထရိုက် အလုပ်ကို လုပ်တဲ့ လူဘဲတဲ့။ သဘောသကားအင်မတန်ကောင်းတဲ့အကြောင်း၊ သူကလူပျိုဖြစ်ပြီးဘရတ်ကင်းလမ်းက သူ့မိတ်ဆွေတယောက်အိမ်မှာထမင်းလခပေးစားနေတဲ့အကြောင်း၊ ကန်ထရိုက်တာအလုပ်နဲ့ပတ်သက် ပြီး ဂဏန်းသင်္ချာဘက်မှာရော၊ ပုံဆွဲဘက် ‘အာခိတက်ချာ’ မှ စပြီး အစစအရာရာ နားလည်တဲ့ အကြောင်း၊ အောက်စဖို့ယူနီဗာစီတီမှာ ဘွဲ့ထူးတွေတောင် ရလာတဲ့အကြောင်း ပြောပြီး ကျွန်မနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာကိုရှင်၊ ဒါနဲ့ဒီနေ့ကစပြီး မစ္စတာဟင်ဒါဆင်ဟာ ကျွန်မတို့အိမ်ကို မကြာ မကြာ အလည်လာပြီး လေးငါးလလောက်ကြာတော့ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ စားအိမ်သောက်အိမ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ အတော်ရင်းနှီးလာကြတာပေါ့ရှင်၊ တခါတလေ ကျွန်မယောက်ျားမူးလာတဲ့အခါ သူဘဲ သူ့ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပြီး အိမ်ပေါ်အခန်းထဲအရောက် တွဲချီပို့ရှာတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားက ကျွန်မ အပေါ်မဟုတ်တာစပြောတဲ့အခါ ကျွန်မဘက်ကကူပြီးပြောရှာပါတယ်။ အင်မတန်စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတဲ့လူတယောက်ပါရှင်”

“မစ္စတာဟင်ဒါဆင်ဆိုတာ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ထေသေချာချာတော့ မေးမကြည့်ပါဘူးရှင်၊ ၃၀ ကျော်လောက်တော့ရှိပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါအုံး”

“တနေ့တော့ ကျွန်မယောက်ျားဟာ အရက်အလွန်အကျွံသောက်လာပြီး ကျွန်မကိုဆူလိုဆူ အော်လိုအော် တောင်ပြောမြောက်ပြောပြောပြီးဂျိုးများနေတာည ၁၂ နာရီကျော်ကျော်လောက်မှ အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ မနက်မိုးလင်းတဲ့အခါမေးကြည့်တော့ အလုပ်တခုမှာငွေ ၅၀၀၀ ရှုံးသွား လို့ စိတ်ညစ်တာနဲ့ ညကအသောက်လွန်သွားတာပါဘဲ၊ ညက ကျွန်မအပေါ် ပြောမိ ဆိုမိတာလဲ အင်မတန်ဝမ်းနည်းပါတယ်ဆိုပြီး တောင်းပန်ဘာကိုရှင်၊ ဒီတော့ကျွန်မက အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်တိုင်း ကျွန်မကိုသက်သက်နှိပ်စက်နေတာဘဲ၊ ရှင်ဒီလိုသောက်နေယင် အလုပ်ကို ထိခိုက် တော့မှာဘဲ။ ပြီးတော့ ဒီလောက်ရှုံးတာ ဘာဝမ်းနည်းစရာရှိသလဲ၊ မြတ်တဲ့အခါလဲ ငွေ တသောင်းကိုးထောင်ကို တနာရီလောက်နဲ့ မြတ်ချင် မြတ်လိုက်တာဘဲ မဟုတ်လားလို့ ပြောတော့ ကျွန်မကို အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ရှာတယ်၊ နို့ပေမဲ့ နောင်တ ရတာလဲ ခဏပါဘဲရှင်၊ နောက်သုံးလေး ရက်လောက်ကြာတော့ တခါ သောက်လံာ်ပြန်တာပါဘဲ”

“နောက် ၃-၄ လလောက် ကြာတော့ တခါတလေ ညကို အိမ်မပြန်တော့ဘူးရှင်၊ တခါ တခါလဲ ၂ ရက် ၃ ရက်နေပြီးမှ ပြန်လာတယ်၊ မစ္စတာ ဟင်ဒါဆင်ကို မေးကြည့်တော့ သူ့ကို တခါတလေ ဟော်တယ်ဆိုင်မှာ၊ တခါတလေလဲ သူ့သောက်ဖော် စားဘက်တွေရဲ့အိမ်မှာ တွေ့တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေပြောပြတော့ ကျွန်မလဲ သူ့အပေါ် လက်လျှော့လိုက်ရတာဘဲရှင်၊ ဒီအတော

အတွင်း မစ္စတာဟင်ဒါဆင်ဟာ ကျမတို့အိမ်ကိုရံဖန်ရံခါ အလည်လာပြီး ကျွန်မစိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိအောင်ဆိုပြီး ရယ်စရာ၊ မောစရာ၊ ပုံတိုပတ်စကလေတွေ ပြော၊ တခါတလေ စန္ဒယားတီး၊ တခါတလေလဲ ကျွန်မကတီးပြီး သူကဆိုတဲ့အခါဆို....”

မစ္စကအင်ဒရူးသည် စိတ်မလုံသည့် မျက်နှာ၊ ရှက်ကြောက်သည့်အမူအရာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာ လက်ဆွဲအိတ်ထိပ်သီးကလေးကို ညာဘက်လက်ဖြင့်ပွတ်သတ်လျက်ရှိလေ၏။

“ပြောသာပြောပါ မစ္စကအင်ဒရူး”

“ကျွန်မတော့ အပြစ်တင်ယင်လဲခံရမှာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မအသက်အခုမှ ၂၃နှစ်ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီလို ပျော်ချင် ပါးချင်တုန်းအရွယ်မှာလင်လုပ်တဲ့လူက ဂရုမစိုက်ဖြစ်လာတော့ ဘယ်မိန်းကလေး မဆို ဒီလိုနေမိကြမှာဘဲလို့ထင်ပါတယ်”

“မစ္စကအင်ဒရူးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ မစ္စတာ ဟင်ဒါဆင်ကလဲ ပြောပါတယ်ရှင်၊ ခင်ဗျာ့ ယောက်ျား ကြီး ဟာ ကောင်းကောင်းကြီး ပျက်စီးပြီး မဟုတ်တဲ့လူတွေနဲ့တွဲပေါင်း၊ မဟုတ်တာလုပ်၊ အိမ်ကိုလဲ ပြန်လာ ချင်တဲ့အခါမှပြန်လာ၊ ဒီလိုသာ ကြာကြာနေမယ် ဆိုယင် ခင်ဗျားတို့စီးပွားရေးပါ ထိခိုက်တော့ မှာဘဲတဲ့၊ ခင်ဗျားကိုလဲ ကျုပ်အင်မတန်သနားပါတယ်တဲ့၊ ဘာမဆို အကြောင်း ကြီး ငယ် ရှိယင် ကျွန်တော်ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကိုအားကိုးပါ၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင် သလောက် ကူညီပါမယ်လို့ ပြောရှာပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ တခုတော့ရှိပါတယ်၊ ဘယ်လိုဘဲ သူနဲ့ ရင်းနှီးတယ်ဆိုပေမဲ့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မယောက်ျားအပေါ်မှာ အမြဲသစ္စာစောင့်သိပြီး ကျွန်မအပေါ်မှာ ရေကြည်တပေါက်အစင်မခံခဲ့ ပါဘူးရှင်၊ မစ္စတာဟင်ဒါဆင်ကလဲ သစ္စာရှိပါတယ်၊ ကျွန်မကို ထုံးစံအတိုင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တာ တောင် လက်ကို ကြာကြာ ကိုင်မထားပါဘူး၊ မေတ္တာရှိတဲ့ မျက်လုံးနဲ့တောင် တခါမှ ကျမကို မကြည့်ပါဘူး”

“တိုတိုဆိုကြပါစို့.... မစ္စတာ အင်ဒရူးက ခင်ဗျာ့ကို မစ္စတာဟင်ဒါဆင်နဲ့ နောက်ဆုံး မသင်္ကာဘူးဆိုပါတော့...”

“မှန်ပါတယ်ရှင်....”

“သည်တော့ နောက်ဆုံး ဘာဖြစ်သလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ စက်တင်ဘာလ ၂၀ရက်နေ့ကျတော့ ကျွန်မအိမ်မှာမရှိတဲ့အခိုက် ကျွန်မယောက်ျား ဟာ အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းတံခါးပေါက်ဝနားမှာ ပက်လက်လန်ပြီး ရင်ဝမှာ ဓားမြှောင်တန်းလန်းနဲ့ စသနေတာတွေ့ရတာပါဘဲရှင်၊ အိမ်ရှေ့ခန်းက ‘ဝုန်း....’ ကနဲ လူတယောက် ကြမ်းပေါ်လဲကျသွားသံ ကြားရတော့ ဘတ်တလာလဲ နောက်ဖေးဆောင်က ပြေးလာ၊ ကျွန်မယောက်ျား သွေးအိုင်ထဲမှာ ဓားမြှောင်တန်းလန်းနဲ့လဲနေတာမြင်ရတော့ အစေခံလင်မယားအော်ခေါ်၊ အားလုံးရောက်လာတော့ ကျွန်မကို ပြေးပြီး မော်တော်ကားနဲ့လွှာခေါ်ကြပါတယ်”

“မစ္စကအင်ဒရူးက ဘယ်သွားနေသလဲ”

“ကလေးများ ကျန်းမာရေးအသင်းက လဘက်ရည်ပွဲကို သွားနေတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မရောက် လာပြီး သူ့ကို ကျမရင်ခွင်ထဲပို့ တော့အသက်မရှိတော့ပါဘူးရှင်၊ ဒီအတောအတွင်း အိမ်နီးနားချင်း

တွေလဲရောက်လာပြီး သတိကောင်းတဲ့ လူကြီး တယောက်က ‘ဟဲ့.... ဓားမြှောင်ရိုးကို သွားမကိုင် ကြနဲ့အုံး....တဲ့၊ လက်ရာတွေ ကျန် ရစ် ချင် ကျန်ရစ် တတ်တယ်လို့ သတိပေးလေတော့ ဘယ်သူမှ ဓားမြှောင်ကိုမကိုင်ဘဲ သည်းအတိုင်းထားကြရတယ်၊ နောက်ပိုလိပ် အရာရှိကြီးတွေ ရောက်လာပြီး ဓားမြှောင်ရိုးကို ဘယ်သူ ကိုင်ပြီးပြီလဲလို့ မေးတော့ ဘယ်သူမှ မကိုင်သေးကြောင်း ပြောတော့ သူတို့လဲ ဆေးမှန်တွေ ဘာတွေပက် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြပါဇာယ်ရှင်”

“သည်တော့ ဘယ်သူ့လက်ရာ တွေသလဲ”

“မစ္စတာဟင်ဒါဆင်ရဲ့ လက်ရာတွေရသတဲ့ရှင်၊ ဒါကြောင့်/သူ့ကို တခါစဲဖမ်းတာပေါ့ရှင်”

“လူကိုကော ဘယ်သူမှမမြင်လိုက်ကြဘူးလား”

“မမြင်လိုက်ရပါဘူးရှင်၊ နို့ပေမဲ့ ဒီအချိန်လောက်မှာ ကျွန်မတို့အိမ်နဲ့ ခြံလေးခြံလောက် ဝေးတဲ့ သစ်တောအရေးပိုင် မစ္စတာရောဘတ်အိမ်နားမှာ မစ္စတာဟင်ဒါဆင်ကို သူ့ကားကလေးနဲ့ မောင်းလာတာမြင်လိုက်ရတဲ့အကြောင်း လူတယောက်ကမြင်လိုက်သတဲ့ရှင်”

“အင်း....ဆိုစမ်းပါအုံး၊ သည့်ပြင် သက်သေထွက်ချက်ကော ဘာရှိသေးသလဲ”

“ရှိတာပေါ့ရှင်၊ မသေခင် ၂ရက် ၃ ရက်လောက်က မစ္စတာဟင်ဒါဆင်ဟာ အိမ်ကိုလာပြီး ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ အတော်ဘဲစကားများသွားသတဲ့ရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျားက စားပွဲကို လက်သီးနဲ့ ထုပြီး ဟင်ဒါဆင်ကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းတောင်လုပ်သတဲ့၊ ပုလိပ်က မေးတော့ ဒီအကြောင်း တွေကို ဘတ်တလာရော၊ အစေခံလင်မယားရော ထွက်ကြတာပေါ့ရှင်၊ သူကသတ်မောင်း ပုတ်မောင်း လုပ်ပေမဲ့ ဟင်ဒါဆင်ကတော့ ဘာမှ ပြန်မလုပ်ပါဘူးတဲ့ရှင်၊ ဒီလိုဆိုယင် ခင်ဗျာအိမ်ကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ နောက်မလာတော့ဘူးဆိုပြီး တံခါးကိုဆောင်ပိတ်ပြီးထွက်သွားတာဘဲတဲ့၊ အဲဒီထွက်ချက် တွေရှိတော့ ပုလိပ်က မဖမ်းဘဲနေပါမလားရှင်၊ ဟင်ဒါဆင်ကို တခါစဲဖမ်းတာပါဘဲ”

“အင်း....ဖမ်းပေမှာပေါ့လေ၊ ခားရိုးမှာ လက်ရာတွေတာက အတော် ခိုင်လုံနေတာဘဲ”

“ဪ....ပြီးတော့တခုရှိသေးတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့နေတဲ့အိမ်ဆင်ဝင်မှာ အုတ်ခုံရှိတယ်၊ အဲဒီ အုတ်ခုံရဲ့ လက်ျာဘက်ဒေါင့်စွန်းက အင်္ဂတေမှာ လတ်လတ်ဆပ်ဆပ် ပဲ့နေတာ တခုတွေ့ရတယ်၊ ပုံသဏ္ဌာန်က ကားလှည့်ပြီးအထွက်မှာ မတ်ဂတ်နဲ့ တိုက်မိတာနဲ့တူတယ်”

“ကားဘီးရာကော မတွေ့ဘူးလား”

“တွေ့ရတယ်ရှင်၊ တွေ့လို့ပုလိပ်က ကားဘီးရာကို ပလာစတာနဲ့ ပုံတွေဘာတွေလုပ်ပြီးတောင် ယူသေးတယ်”

“ယူတော့တွေ့တဲ့ဘီးရာနဲ့ မစ္စတာဟင်ဒါဆင် ကားဘီးရာနဲ့တူသတဲ့လား”

“တထေရာထဲတူသတဲ့ရှင်”

“နို့....အိမ်ကလူတွေက သာသံမျှ မကြားဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်၊မကြားကြဘူးရှင်၊ သူတို့က ကျိမ်တွယ်ပြောတယ်၊ ဘာသံမှမကြားရပါဘူးတဲ့”

“နေပါအုံး၊ မစ္စကံအင်ဒရူးကတော့ ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ပုလိပ်ထင်တဲ့အတိုင်းဘဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ မစ္စတာဟင်ဒါဆင်ဟာ အင်မတန် စိတ် သ ဘော ကောင်းလှလှပါ၊ လူတယောက်ကို ဓားနဲ့ ထိုးဘို့ နေနေသာသာ ပရွက်ဆိတ်တောင်မှ သတ်ဝံ့တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊

ဒီတော့ အမှုမှာ တရားမှန်ရာရောက်အောင် မဟုတ်တာမဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်ပါတယ်ရှင်”

ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံမှပြာများကို ခါချလိုက်ပြီးလျှင် နောက်ထပ် ဆေးတဆုံထည့်၍ မီးညှိပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို ငြင်သာစွာ ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ်မျှငြိမ်လိုက်၏။

“ဒါထက် မစွက်အင်ဒရူးကို မေးခွန်း ၂ ခွန်း ၃ ခွန်းလောက် မေးပါရစေ”

“မေးပါရှင်....မေးပါ”

“ခင်ဗျားတို့က လူပျိုအပျိုဘဲ လက်ထပ်ကြတာလား”

“ကျွန်မကအပျို၊ သူကမဆိုးဖိုကြီးရှင် ကျွန်မထက်အသက် ၂၅ နှစ်လုံးလုံးကြီးတယ်”

“တယောက်နဲ့တယောက် မေတ္တာရှိလို့ယူတာလား”

“ဘယ်ကလာ မေတ္တာရှိရမှာလဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ဒက်ဒီဆိုးပြီးတဲ့နောက် ခိုးကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေတုန်း မေမေ့ကို သူကအတင်းကပ်ပြောလို့ နောက်ဆုံးမလွဲသာမရှောင်သာလို့ယူလိုက်ရတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ အရွယ်ချင်းလဲမတူ၊ ရုပ်ချင်းလဲမတူ”

“သူ့မှာဘာ ရောဂါများရှိသလဲ”

“ဘာရောဂါမှ ထွေထွေထူးထူးမရှိပါဘူးရှင်၊ နို့ပေမဲ့ မိဘပေးစားလို့ယူရတဲ့ ယောက်ျားဆိုတော့ ငယ်စဉ်တုန်းကအကြောင်းတွေ ကောင်းကောင်းမသိရပါဘူး”

“ဒါလဲ ဟုတ်ပေမှာဘဲ၊ ပြီးတော့ မေးရအုံးမယ်၊ အားတော့နာပါရဲ့၊ မစွက်အင်ဒရူးကို တခြားယောက်ျားများနဲ့ ကော မသင်္ကာဖြစ်တတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ စုံထောက်ကြီးထင်တဲ့အတိုင်းပါဘဲ၊ တခါလဲသူ့ သူငယ်ချင်းတယောက်နဲ့ ကျွန်မကို သမုတ်ဘူးတယ်”

“အေ....ဟုတ်လား၊ ဒီလူအခုရှိသလား”

“ရှိပါတယ်ရှင်၊ မာကင်တိုင်ဘင်(ခ)မှာ ငွေကိုင်စာရေးလုပ်နေပါတယ်၊ သူနဲ့ တမျိုးထဲသား ဆိုထင်ပါရဲ့”

“နာမယ်ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“မစွတာ ရောဘတ်ဆင်တဲ့”

ထို့နောက်ဦးထင်ကျော်လည်း၎င်း၏ခိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲတွင် အနည်းငယ်မျှရေးခြစ်ပြီးနောက် အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

“သူ့ဘက်က ဘယ်ရှေ့နေလိုက်သလဲ”

“မကွင်ဇီဆိုထင်ပါရဲ့ရှင်”

“ခင်ဗျားငှားပေးတာဘဲမဟုတ်လား”

စိတ်မလုံသော မျက်နှာဖြင့်....

“တိုက်ရိုက်ငှားပေးတယ်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ နို့ပေမဲ့ငွေကြေးတော့နည်းနည်းပါးပါး ထောက်ပံ့မိပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ...ကောင်းပါပြီ၊ ဒီလောက်သိရယင်တော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်လဲ မစ္စတာ ဟင်ဒါဆင်ကို အချုပ်မှာသွားတွေ့ပြီး သူ့ရှေ့နေဆီသွားတွေ့လိုက်ပါအုံးမယ်၊ အိမ်မှာလဲနည်းနည်း ပါးပါး ကျွန်တော်ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်”

“လာနိုင်ပါတယ်ရှင်၊ အချိန်မရွေး စုံထောက်ကြီးအတွက် တံခါး ဖွင့် ထား ပါတယ်။ အော်...ဒါထက်စရိတ်စကအတွက်”

“ကိုစွမရိပါဘူး မစ္စကံအင်ဒရူး”

“အို...မဟုတ်တာရှင်၊ ဘယ်နှယ်ကိုစွမရိရမှာလဲ၊ အမှုလိုက်ရတယ်ဆိုတာစရိတ်စကမပေးဘဲ ကောင်းနိုင်ပါ့မလား”

မစ္စကံအင်ဒရူးသည် လက်ဆွဲအိတ်ကလေးထဲမှ ၁၀၀ တန်စက္ကူ ၃ ချပ်ကိုထုတ်၍အတင်းပေး လေရာ ဦးထင်ကျော်လည်း ပြေစာတစောင်ရေးပြီးလျှင် ခေါင်းကပ်၍ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် မစ္စကံအင်ဒရူးသည် ၎င်း၏လိပ်စာပါသော ကပ်ပြားကလေးတချပ်ကို ပေးခဲ့ပြီးလျှင် တိုက်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

မစ္စကံအင်ဒရူး ဆင်းသွားပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်လည်း ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲလိုက်ပြီးလျှင်...

“ကျုပ်တို့ဟာ တော်တော် ကုသိုလ်ကောင်းတဲ့ လူတွေဘဲ မဟုတ်လား ကိုတင်မောင်”

“ဘာပြုလို့လဲဗျ”

“ငွေပြတ်နေတုန်း အမှုရလာလို့ပေါ့ဗျ၊ ဒီကနေ့ လက်ထဲမှာ တပြားမှမရှိဘူး၊ ဟော...အမှု လာငှားပြီ”

“အင်းလေ...ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားလဲ ကံကို အတော်ယုံကြည်တဲ့လူတယောက်ဘဲ”

“ဒါထက် မရိုမသေ ကိုတင်မောင်၊ ခိုင်းတယ်လဲ မအောင်းမေ့ပါနဲ့၊ လမ်းထိပ်ကိုထွက်ပြီး ငွေစက္ကူတချပ်လဲယင်း ကျုပ်သောက်တဲ့ ဆေးတံသောက်ဆေး ၃ ဗူးလောက် ဆွဲခဲ့ဗျာ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း လမ်းထိပ်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် တင်ပယ်(လ)ဘား ၃ ဗူးဝယ်၍ ငွေစက္ကူကို လဲခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဦးထင်ကျော်အား ဆေးဗူး ၃ ဗူးနှင့် ပိုသောငွေကိုပေးရာ၊ ဦးထင်ကျော် လည်း စက္ကူများနှင့် အကြွေများကို မရည်တွက်ဘဲ အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်ပြီးနောက် အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တစုံတရာမပြောဘဲ၊ စာအုပ်တအုပ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖတ်၍နေသဖြင့် ကျွန်တော် မှာ ၎င်း၏ အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း စကားမပြောဘဲ နေခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် အလုပ်မဆင်းမီ ဦးထင်ကျော်လည်း အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

*

*

*

ထိုည ညစာ စားသောက်ပြီးလတ်သော် ဦးထင်ကျော်သည် ရာဇဝတ်မှုနှင့် ပတ်သက်သည့် သက်သေခံ ဥပဒေစာအုပ်ကြီးကို ဖတ်၍နေရာမှ....

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ မနက်က မစ္စက်အင်ဒရူး အမှုအကြောင်း ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်သလဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားသတ်တဲ့ တရားခံအတွက် ကျန်ရစ်တဲ့မိန်းမက ကျုပ်ကိုလာ ငှားတာ မဆန်းဘူးလား”

“ဘယ်လိုထင်ရမလဲဗျာ၊ သူ့မိန်းမ လိုချင်တာနဲ့ သူ့လင်ကြီးကို သတ်လိုက်တဲ့ အမှုပေါ့”

“အင်း....ထင်မယ်ဆိုယင် ထင်စရာပေါ့လေ၊ သက်သေခံကလဲ မျက်မြင်သာမရှိတာ၊ အသိုင်း အဝိုင်းကတော့ အတော်ကောင်းနေတာဘဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီကနေ့ တရားခံ မစ္စတာ ဟင်ဒါဆင်နဲ့ရော သူ့ရှေ့ မကွင်းနေဇီနဲ့ ရောတွေ့ပြီးပြီ တရားခံကို ကြည့်ရတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ ဘယ်နည်း နဲ့ မဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ တော်တော်လဲ စိတ်သဘောထားကြီးတဲ့ လူတယောက်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်ကျုပ်ဖြင့် ရှေ့ကိုဆက်ပြီး မစုံစမ်းခင်တော့၊ မစ္စက်အင်ဒရူးပြောတာကို ယုံကြည်တယ်”

“နို့ပေမဲ့ သက်သေခံတွေ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာက ခက်သဗျာ”

“ဒီသက်သေခံတွေ့ကိုတော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မငြင်းနိုင်ဘူး၊ သူ့ရှေ့ နေ ကိုက ဒီသက်သေခံတွေ့ကို ဖျက်နိုင်ဘို့မရှိတဲ့အကြောင်း ဝန်ခံတယ်၊ အော်....ဒါထက် နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့ မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုင်း....ဒါဖြင့် မစ္စက်အင်ဒရူးအိမ်ကို ကျုပ်တို့ သွားကြရအောင်ဗျ၊ ကိုတင်မောင် လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“လိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ အားသားဘဲ”

ထိုည၌ ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်စောစောပင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြ၏။

နောက်တနေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်သည်အိပ်ရာမှ ၇ နာရီကျော်ကျော်တွင် နိုးရာ၊ ဦးထင်ကျော်မှာ လမ်းလျှောက်ရာမှပင် ပြန်လာခဲ့လေပြီ။

“ထလေဗျာ ကိုတင်မောင် ကျုပ်တို့ ဒီမနက်ဘဲ သွားကြရအောင်”

“မစ္စက်အင်ဒရူးအိမ်ကိုလား”

“ဒါပေါ့ဗျ၊ တကွစီတောင် ခေါ်လိုက်ပြီ”

“နေပါအုံး ဒီအမှုကို ဘယ်လိုများထင်သလဲ၊ မနေ့ညကထဲက ခင်ဗျားကိုမေးမလို့”

“အခုတော့ ဘယ်လိုမှ ကျုပ်မပြောနိုင်သေးဘူး၊ အိမ်ကိုရောက်မှ ကြည့်ရှုစုံစမ်းရအုံးမှာဘဲ၊ ကျုပ်တို့ကို လာငှားတာက အချိန်အတော် နောက်ကျတာကိုဗျ၊ စောစောကသာ တွေ့ရယင် အကောင်းသား”

“နို့....ပုလိပ်ကအားလုံးကြည့်ရှု စုံစမ်းပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ပြီးတော့ ပြီးတာပေါ့ဗျာ၊နို့ ပေမဲ့ ပုလိပ်က ကျန်နေတဲ့အချက်ကလေးများရလိုရငြားပေါ့”

“မျှော်လင့်စရာတော့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူးဗျာ”

“ကျုပ်လဲသည်လိုဘဲ ထင်တာဘဲ၊ နို့ပေမဲ့”

ထိုအချိန်တွင် တက္ကစီရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် လဘက်ရည်တခွက်စီ ခပ်သုတ်သုတ် သောက်ပြီးနောက်၊ မစ္စတာအင်ဒရူးပေးခဲ့သော လိပ်စာအတိုင်း ကုက္ကိုင်းသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ခြံနံပါတ်များကို တဖြည်းဖြည်းကြည့်၍ လာခဲ့ကြပြီးနောက် ‘မေဗွစ်လာ’ခေါ် အဆောက်အဦငယ်တခုရှေ့သို့ ရောက်လတ်သော် ခြံဝတွင် ‘မစ္စတာအင်ဒရူး ကန်ထရိုက်တာ’ဟု ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရသည်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် တက္ကစီကို ခြံထဲသို့ ဝင်စေ၏။ ခြံကလေးမှာ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းလျက် ခြံ၏အလယ်၌ အိမ်ကလေးတဆောင်ကို သပ်ယပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားရာ အပြင်သို့ ထုတ်ထားသော ‘ပေါ်တီကို’၌လည်း သစ်သားတိုင်ကို ၃ ပေ ပတ်လည်ခန့်ရှိ အုတ်တိုင်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

တက္ကစီကို ပြန်၍ လွတ်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်တွင်းသို့ဝင်မည်ပြုရာ မစ္စတာအင်ဒရူးကိုယ်တိုင် တံခါးဝသို့ လာရောက်ကြိုဆိုလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ မစ္စတာအင်ဒရူးမှာ အောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာလုံချည်ကို ဝတ်လျက် ပန်းနုရောင် သားမွေးဆွယ်တာလက်ရှည်ကို ဝတ်ထားပြီးလျှင် ရွှေရောင်တောက်သော ဆံပင်ခွေကလေးများသည်လည်း အလိပ်လိုက် အတွန့်လိုက် နဂိုသဘာဝအတိုင်း ရှိနေလေရာ မြန်မာမကျဗိုလ်မကျသော အဆင်အပြင်တို့ပင်လျှင် တနည်းအားဖြင့် ကြည့်ရှု၍ ကောင်းလှပေ၏။

မစ္စတာအင်ဒရူးမှာ အမိရှမ်း၊ အဘအင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်၍ ဖခင်ဘက်မှ ဗိုလ်ဆန်သော ရုပ်ရည်နှင့် ဖြူဆွတ်သောအသားကို အမွေရပြီးလျှင် မိခင်ဘက်မှ အရှေ့တိုင်းသူတို့၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းကို အမွေရခဲ့ဟန်တူရကား ဗိုလ်ရုပ်နှင့် မြန်မာမျက်နှာဆင်ရှိသော အချေးမျိုးဟု ဆိုရပေမည်။

“အိမ်ထဲဝင်ပါရှင်၊ ကြွပါ၊ စုံထောက်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေလဲ မှီလာသကဲ့”

မစ္စတာအင်ဒရူးသည် ကျွန်တော်တို့အား တံခါးကိုဖွင့်၍ အတွင်းညွှန်းခန်းသို့ ခေါ်ပြီးလျှင် ဆိုဖာများပေါ်၌ နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေ၏။ ညွှန်းခန်းမှာ အလျားပေ ၄၀ ခန့် အနံ ၂၅ ပေခန့်ရှိ၍ အတော်ကျယ်ဝန်းသော ညွှန်းခန်းဖြစ်ရာ၊ အစိမ်းနုရောင် ခန်းပြည့်မွေးရှည် ကော်ဇောကြီးတချပ်ကို ခင်းထား၏။ ခေါင်းဘက်တွင် စာအုပ် ၃-၄ အုပ် တင်ထားသော စားပွဲငယ် တလုံးနှင့် သစ်သားကုလားထိုင်တလုံး၊ အပေါ်ဆွဲခတ်မီးအိမ်တလုံးရှိ၏။ စားပွဲ၏ လက်ဝဲဘက်တွင် စာအုပ်များကိုစီ၍ တင်ထားသော စာအုပ်စင်ကြီးများ ပြည့်နှက်လျက် ရှိ၏။

ညွှန်းခန်းအလယ်၌ ဆိုဖာကြီး ၄ လုံးနှင့် စားပွဲဝိုင်းတခုရှိ၏။ မုန်ပြုတ်ပေါက်မှာ ၅ ပေါက်ရှိ၍ ခန်းဆီးများတွင် အစိမ်းနုရောင်ပေါ်၌ ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပွင့်ကြီးများ ဖော်ထားသေးသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် ထိုင်နေရာမှ တံခါးပေါက်အနီးသို့ထလာခဲ့ပြီးလျှင် “မစ္စတာအင်ဒရူး လဲသွားတာ ဒီအနားမှာ မှတ်တယ်”

“မုန်ပါတယ်ရှင် ဒီအနားမှာပါဘဲ”

“ဒီအခါမှာ တံခါးပိတ်ထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အတွင်းမြောက်လက်ထိုးပြီး ပိတ်ထားပါတယ်”

“သူထိုင်တော့ ဘယ်မှာထိုင်တတ်သလဲ”

“ဟိုခေါင်းရင်းဘက်က ကုလားထိုင်နဲ့ စားပွဲဟာ သူ့ခေတ္တအလုပ်ထိုင်လုပ်တဲ့စားပွဲပါဘဲ”
 ဦးထင်ကျော်သည် မစ္စတာအင်ဒရူး လဲကျသွားသောနေရာကို မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်၏။
 ထိုနေရာ၌ ကော်ဇောမရှိဘဲ ကြမ်းပြင်မျှသာရှိနေ၍ သွေးစွန်းသောနေရာတွင် အခြားနေရာများနှင့်
 အရောင်ချင်းမတူဘဲ ညိုမဲစွန်းထင်းနေသည်ကိုမြင်ရ၏။ ထိုနေရာမှာ တံခါးနှင့် တတောင်သာသာ
 ခန့်သာ ဝေးလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ပြုတင်းပေါက်များအားလုံးမှ မှန်တံခါးများကို ဖွင့်စေ၍၊ ဘောင်
 လက်တန်းများကို သေချာစွာကြည့်ရှုပြီးလျှင် တံခါးအနီးသို့ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် မစ္စတာအင်ဒရူးအား
 ဘတ်တလာကိုခေါ်စေရာ၊ ဘတ်တလာသည် ညွှန်ခန်းသို့ရောက်လာလေသည်။ ဦးထင်ကျော်က
 အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်....

“ဘယ်နှယ်လဲ ဘတ်တလာ၊ ဟိုနေ့က ဘတ်တလာရှိတယ်ဆို”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နောက်ဖေးမှာ နေ့လည်စာအတွက် ပြင်နေပါတယ်”

“မစ္စတာ အင်ဒရူး ကြမ်းပေါ်လဲကျသွားခင် ဘာသံများကြားရသေးသလဲ”

“မကြားရပါဘူးခင်ဗျာ”

“ပထမ မစ္စတာအင်ဒရူး ဘယ်မှာထိုင်နေသလဲ”

“သခင် ခေါင်းရင်းခန်းက စားပွဲမှာထိုင်နေပါတယ်”

“လဲကျသွားသံကြားရတာက တံခါးနားကမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မော်တော်ကား မကြားဘူးနော်”

“မကြားပါဘူးခင်ဗျာ”

“ကားသံမကြားယင် သည့်ပြင်အသံများကော မကြားမိဘူးလား၊ စဉ်းစားစမ်းပါအုံး”

(တခဏမျှစဉ်းစားပြီးနောက်) “ခြေသံလိုလို၊ တံခါးတွန်းသံလိုလိုတော့ ကျွန်တော်ကြားမိ
 သလိုဘဲခင်ဗျ”

“အင်း....ဟုတ်ပြီ ဘယ်အနားဆီကလဲ”

“နေရာတော့ တပ်အပ်မပြောနိုင်ဘူးခင်ဗျ၊ အိမ်ရှေ့ခန်းဆီကလို့ ထင်ရတာပါဘဲ”

“ရန်သူထွက်ပြေးတဲ့ခြေသံဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ထင်ရတာပါဘဲ”

“ရန်သူကိုမြင်လို့ မစ္စတာအင်ဒရူးက ထွက်ပြေးတဲ့ခြေသံကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒါလဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“တော်လောက်ပါပြီ၊ ကိုင်းသွားပေတော့”

ဦးထင်ကျော်သည် တံခါးကိုမှန်ဘီလူးဖြင့် အသေအချာ ကြည့်ပြန်၏။ မှန်တံခါးမှာ
 ရှေးအိမ်ဟောင်းတလုံးဖြစ်သဖြင့် မှန်နှင့်ဘောင်များကို ဆေးဖြူသုတ်ထားသော်လည်း ပိတ်လိုက်
 သည့်အခါ ကောင်းစွာမစေ့ဘဲ ခပ်ဟဟရှိနေပြီးလျှင် အောက်ခြေမှ အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း

www.burmeseclassic.com

ရှောက်၍ကြည့်သောအခါ ၄ ပေခန့်မြင့်သောနေရာတစ်ခု၌ တံခါးတဖက်အချက်တွင် ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုနေရာ၌ သစ်သားများ အနည်းငယ်ကြွေနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးထင်ကျော်လည်း အပေါ်အကျိတ်ချွတ်ကာ၊ ရှပ်အကျိတ်လက်များကိုပင့်ပြီးနောက် မျက်နှာနှင့် ထိလုမတတ်တံခါးရွက် များကိုကပ်၍ ကြည့်ပြီးနောက်၊ ထိုတွေ့သောနေရာကို အောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှနေ၍ ပေးကြိုးဖြင့် တိုင်းထွာကြည့်၏။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံရိုက်၍ယူပြန်ရာ၊ မစ္စဂ်အင်ဒရူးသာမဟုတ်၊ ကျွန်တော်ပင် လျှင် ဦးထင်ကျော်၏အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်ချေ။

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်က....

“မစ္စတာအင်ဒရူးဟာ အရပ်ဘယ်လောက်မြင့်သလဲ”

....ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ထိုမေးခွန်းမှာ ကျွန်တော်တို့အား ပိုမို၍ပင် အံ့အားသင့်စေ၏။

“၅ ပေ ၈ လက်မလောက်ရှိပါလိမ့်မယ်”

“တော်လောက်ပါပြီ မစ္စဂ်အင်ဒရူး၊ ကျုပ်တို့ကို ပြန်ဘို့အခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် အပြင်ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ပဲ့၍နေသော အုတ်ခုံစွန်းကို ခေတ္တရပ်၍ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း မစ္စဂ်အင်ဒရူး၏ ‘မေဗစ်လာ’မှထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် နေအိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ သို့သော် ဆူးလေဘုရားအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်မှာ ပန်းဆိုးတန်းဘက်သို့သွားဦးမည်ဆိုကာ ဆင်း၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုည၌ ကျွန်တော်တို့မှာ ဦးထင်ကျော်အား အမှုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းလို သော်လည်း ဦးထင်ကျော်မှာ ထမင်းစားပြီးချိန်မှစ၍ အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းသို့ထွက်မလာဘဲ ၎င်း၏ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် တကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိနေသဖြင့် စကားမပြောရဘဲရှိလေ၏။

*

*

*

နောက်တနေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်တို့လည်း လဘက်ရည်သောက်ကြပြီးနောက် ဦးထင်ကျော် သည် အိမ်ရှေ့ပြုတင်းပေါက်သို့ မကြာခဏထွက်ကာ၊ တစုံတယောက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေဘိသကဲ့သို့ လက်ပတ်နာရီကိုသာ မကြာမကြာကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ ၉ နာရီနှင့် ၁၅ မိနစ်လောက်တွင် တိုက်ရွေသို့ကားတစီးဆိုက်လာ၍ ရုပ်ရည်သနားကမားရှိသည့် ဗိုလ်ကပြားတယောက်သည် တိုက်ပေါ် သို့တက်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့၏အခန်းတံခါးကို ခေါက်လေ၏။

“ဂွဒ်မောနင်း ဦးထင်ကျော်”

“မစ္စတာရောဘတ်ဆင်မှတ်တယ်၊ ထိုင်ပါဗျာ...ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နာမည် ရောဘတ်ဆင်ပါဘဲ၊ မနွေက ဒရဝမ်ကိုပေးခဲ့တဲ့စာရလို့ ဘာကတိုက်မဖွင့်ခင် လာခဲ့ပါတယ်...ကိစ္စက”

“ကိစ္စက တခြားဟုတ်ပါရိုးလားဗျာ...မစ္စတာအင်ဒရူးသေတဲ့ ကိစ္စပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့က တမြို့ထဲသားချင်းလဲဖြစ်တယ်၊ သူ့ဆီမှာလဲ အလုပ်အတော်ကြာလုပ်ဘူးတယ်ဆိုလို့ သူ့ဇစ်မြစ်ကလေး သိချင်တာနဲ့ တဆိပ်ပြောပြမယ်ဆိုယင် ကျွန်တော် အမှုမှာ အကူအညီကလေးများ ရကောင်းရဲ့လို့ အောက်မေ့မိတာပါဘဲ၊ မစ္စတာရောဘတ်ဆင်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဒီလိုဒုက္ခခံပြီးလာတာလဲ အများ ကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒုက္ခရယ်လို့ မအောက်မေ့ပါဘူးခင်ဗျား၊ မစ္စက အင်ဒရူးကိုလဲ ကျွန်တော် အင်မတန် သနားပါတယ်၊ ပြီးတော့ လူသတ်မှုနဲ့ အချုပ်ခံနေရတဲ့ ဟင်ဒါဆင်ဆိုတာလဲ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ပါဘဲ၊ ပြီးတော့ ဒီလူကြီးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ တမြို့ထဲသားချင်း ပါဘဲ၊ သိပ်ခက်တဲ့လူကြီး၊ သူ့မယားကို ဘယ်သူနဲ့ မှမယုံဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ တုန်းကလဲ သူ့မိန်းမ မျက်နှာကို စေ့စေ့တောင် မကြည့်မိပါဘူး၊ ဒါနဲ့တောင် အထင် ခံရသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆီမှာ ကြာကြာမလုပ်တော့ဘဲ တခါထဲကျွန်တော်ထွက်ပစ်လိုက်ပါတယ်၊ အသက်အရွယ်ကြီးပြီး မယား ချောချောလှလှ ရတဲ့လူမှန်သမျှ ဒီလိုချည့်ထင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ”

“ကိုင်းလေ...မယားကို မသင်္ကာတာထားလိုက်ပါအုံး၊ ဒီလူကြီးဟာ အလုပ်အကိုင် အကြံ အစည်မှာ လျှို့ဝှက်တတ်တဲ့ လူတယောက်လား၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ် ဆိုတတ်သလား”

“အင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့ လူတယောက်ပါခင်ဗျား၊ သူ့အကြံအစည်ကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ပြော တတ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ လုပ်ခါမှလုပ်ရော ကုန်ကုန်ပြောမယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့မယားတောင် သူဖွင့် မပြောဘူး၊ သူ့ဒိုင်ယာရီမှာတော့ အမြဲမှတ်တယ်”

(စိတ်အား ထက်သန်စွာနှင့်) “ဪ...သူက ဒိုင်ယာရီ ရေးတတ်သလား”

“အမြဲရေးတယ်ခင်ဗျာ၊ အလုပ်အကိုင် အကြံအစည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခြားလူမသိစေချင်တာ မှန်သမျှ သူ့ဒိုင်ယာရီမှာ အမြဲမှတ်တယ်၊ ဒါတော့ ကျွန်တော် သေသေချာချာသိတယ်”

“နေပါအုံး၊ ခင်ဗျားတို့ တမြို့ထဲသားချင်းမို့ မေးရအုံးမယ်၊ သူ့မှာ ဘယ်လိုရောဂါများ ရှိသလဲ၊ သိသလား၊ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ သူတို့အမျိုးမှာ ရောဂါထူးများရှိတယ်ကြားဘူးသလား”

(အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးနောက်...)

“ရောဂါရယ်လို့ ထွေထွေထူးထူးတော့ မကြားဘူးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ သူ့အဖေဟာ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေတယ်၊ သူ့အကိုအကြီးဆုံးလဲ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့တူ တယောက်လဲ စိတ်ညစ်တယ်လို့ စာရေးပစ်ခဲ့ပြီး ရေထဲ ခုန်ဆင်း သေဘူးတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ဒီဟာပါဘဲခင်ဗျာ”

ထိုခဏ၌ မောင်ဖိုးလူသည် လဘက်ရည်ပွဲများကိုတည်ခင်းလာသဖြင့် ဦးထင်ကျော်လည်း....

“ကိုင်း.....လဘက်ရည် သုံးဆောင်ပါဦး မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား ဆီက ကြားရ သိရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လဘက်ရည်သောက်ကြပြီးနောက် မစ္စတာရောဘတ်ဆင်လည်း အလုပ်ချိန်နီးပြီဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်၍ တိုက်ပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။

“ကိုင်း.....ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားဘယ်အချိန်အလုပ်ဆင်းမလဲ”

“၁၁ နာရီ ဆင်းရမယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“ကျုပ်တို့ မစ္စတာ အင်ဒရူးအိမ် တက္ကစီနဲ့ ပြေးလိုက်ကြဦးစို့ဗျာ.....၊ အခုမှ နှောရီခွဲရှိပါ သေးတယ်၊ အပြန်မှာ ခင်ဗျာအလုပ်တိုက် ဝင်ချခဲ့ပါမယ်ဗျ”

“ကိုင်း.....လိုက်တာပေါ့၊ အလုပ်တိုက်ကို အချိန်မီရောက်ယင်ပြီးတာပါဘဲ”

*

*

*

ကျွန်တော်တို့လည်း အဝတ်အစားများကို အမြန်လဲပြီးလျှင် ပဲရော့တက္ကစီတစ်စီးကို တယ်လီ ဖုန်းဖြင့်ခေါ်ယူပြီးနောက် မစ္စကံအင်ဒရူးအိမ်သို့ သွားရောက်ကြရာ မစ္စကံအင်ဒရူးကိုအဆင်သင့်ပင် တွေ့ရလေသည်။

“ဘာများ အကြောင်းထူးပါသလဲ စုံထောက်ကြီးရှင့်”

“မထူးလှပါဘူးဗျာ၊ သို့သော် ကျုပ်သိချင်တာ တခုရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘာပါလိမ့်ရှင့်”

“မစ္စတာအင်ဒရူးဟာ နေ့စဉ် သူ့ဒိုင်ယာရီကို မှန်မှန် ရေးလေ့ ရှိတယ် ပြောတယ်၊ ဟုတ် သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီဒိုင်ယာရီကို ကျုပ်ကြည့်ချင်တယ်၊ ရှိသေးလား၊ ပုလိပ်များ သိမ်းသွားပြီလားဗျာ”

“မသိမ်းပါဘူးရှင်၊ ပုလိပ်ကမေးလဲမမေးပါဘူး၊ ကျွန်မဖြင့် ရှင်တို့ပြောမှတ်သတိရပါတယ်၊ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာများရှိလေရော့သလား”

“ကိုင်း.....ဒါဖြင့် ရှာကြရအောင် မစ္စကံအင်ဒရူး”

မစ္စကံအင်ဒရူးသည် အခန်းတိုင်းသို့ ဝင် သွား ပြီး လျှင် သော့တွဲတံကို ယူခဲ့ပြီးနောက် ထွက်လာလေ၏။ ထို့နောက် စားပွဲအံ့ဆွဲများကို တခုစီဖွင့်လေရာ လက်ျာဘက်အောက်ထပ်စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲမှ လက်လေးလုံးခန့်ထူသော သွားရေအနက်ဖြင့်ဖုံးထားသည့် ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးထင်ကျော်လည်း ဒိုင်ယာရီတွင် နောက်ဆုံး စာရွက်များကို ရှာဖွေရာ စက်တင်ဘာလ ၂၄ရက်မှ ၂၉ရက်ထိ ၆ရက်အတွက် စာရွက် နှစ်ရွက်ကို မတွေ့ရဘဲ ရှိလေသည်။ ဒိုင်ယာရီမှာ ထိုရက်များနေရာ၌ စာရွက်များကို အရင်းမှ တိတိရိရိ ဖြတ်ထားသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် တို့မှာ ပိုမိုအံ့သြလျက်ရှိကြတော့၏။ ဦးထင်ကျော်လည်း ဒိုင်ယာရီ နောက်မှ နောက်ဆုံး စာရွက် နှစ်ရွက်ကို ဖတ်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်သူမှမကိုင်သေးဘူးနော်”

“သူသေပြီးတဲ့နောက် ဒီအံ့ဆွဲကို အခုမှ ဖွင့်ရပါတယ်ရှင်”

ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကို မီးညှို့ပြီးနောက် မီးခိုးများကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဖွာထုတ်ပြီးလျှင် စာအုပ်စင်ရှေ့၌ အကြံထုတ်ကာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် စကြံလျှောက်လျက်ရှိလေ၏။

စာအုပ်စင်မှာဝှက်ထပ်ရှိ၍ စာအုပ်များကိုအစီအစဉ်အတိုင်း သပ်ယပ်ညီညာစွာတင်ထားသည် ဖြစ်ရကား ဦးထင်ကျော်သည် စားပွဲနှင့်အနီးဆုံးဘက်မှ အပေါ်ဆုံးထပ်တနေရာတွင်စာအုပ်တအုပ် နေရာလပ်လျက်ရှိကြောင်းတွေ့ရသည်နှင့်....

“ဒီနေရာမှာ အရင်က စာအုပ်ရှိတယ်မဟုတ်လား မစ္စကအင်ဒရူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“ဘာစာအုပ်ရယ်လို့ သတိထားမိသေးသလား”

“သိပါတယ်ရှင်၊ ဒီနေရာမှာ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ထားပါတယ်၊ သူ့ရှိတုန်းက နေ့တိုင်းယူဖတ် နေကျမို့ ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်”

“သေမဲ့နေကကော ဖတ်တာတွေသေးသလား”

“တွေ့မိတယ် ထင်ပါတယ်”

“ဒီစာအုပ် အခု ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

“ကျွန်မတို့ ဦးလေးတယောက်ငှားသွားတယ်ရှင်”

“ဦးလေးက ဘယ်မှာနေသလဲ”

သူက လေကြောင်းဘက်ကစစ်ဗိုလ်ပါ၊ မင်္ဂလာဒုံမှာနေပါတယ်၊ သူ့ နာမည်က မစ္စတာဘဒိတဲ့၊ အသုဘကံစွဲပြီးတဲ့နောက် တပတ်လောက်အကြာမှာ အိမ်ကိုအလည်လာတော့ ဒီစာအုပ်ကို သူ့ ခဏ ငှားလိုက်ပါဆိုပြီး ယူသွားတာပါဘဲရှင်”

မစ္စကအင်ဒရူးသည် ကျွန်တော်တို့အားအခွင့်တောင်း၍ အိမ်ခန်းထဲသို့ ခေတ္တဝင်သွားသော အခါ ဦးထင်ကျော်သည် တံခါးရှိရာသို့ခြေသံမကြားအောင် ခြေဖျားထောက်၍ သွားရောက်ကာ အိတ်ထဲမှတစ်ခုကိုနှိုက်ယူပြီးလျှင် တံခါးရှက် နှစ်ခု စပ် ကြား တွင် ၅ မူးစေ့ ခန့်ရှိသစ်သားများ ကြေ၍နေသောအတွင်းသို့ သစ်သားစတုရန်းသုံးလက်ရာ အံကျဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းမှာ သစ်သားဓားမြှောင်ရိုးတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

“ဒါက ဘာလဲဗျ”

“ဓားမြှောင်ရိုးလေ၊ မစ္စတာအင်ဒရူးရဲ့ ဓားမြှောင်ရိုးက ပုံစံ အတိုင်းအထွာ ယူပြီး ညီက ကျုပ်လုပ်ယူခဲ့တာ အခုတော့ အိုကိုက်မနေဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျို....ဒါဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“နောက်တော့ သိလိမ့်မပေါ့ဗျာ။ ရှုး....အ ခန်း ထဲ က ခြေ သံ ကြား တယ်၊ လာ ဗျို ကိုတင်မောင်”

ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုဖာပေါ်တွင် ဟန်မပျက် ထိုင်မိကြသောအခါ မစွက် အင်ဒရူးသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုနေ့တနေ့လုံး ကျွန်တော် မှာ အလုပ်၌များစွာစိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ မစွက်အင်ဒရူး၏အမှု အကြောင်းနှင့်တကွ နောက်ဆုံး ဦးထင်ကျော်တွေ့ရှိပုံ၊ တွေးထင်ယူဆပုံများကို ကောင်းစွာသဘော မပေါက်နိုင်ဘဲရှိလေ၏။

*

*

*

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်တော်သည် အလုပ်မှ ခပ်စောစောဆင်းခဲ့ရာ ဦးထင်ကျော်သည် ၎င်း၏ အလုပ်စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ဆေးဆရာဝန်များရုံး၌ သက်သေခံလေ့ရှိသောလူ၏ ရုပ်ပုံ ပုံစံကြမ်းနှင့် ဒဏ်ရာရရှိသောနေရာကိုအတိုင်းအထွာနှင့် ပြထားပုံစာရွက်တရွက်ကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှကျွန်တော် ကိုမြင်သည်နှင့်ပြီးလိုက်လေ၏။

“ဘယ် နှယ်လဲဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ဒီကနေ့လုပ်တာတွေ နားကိုမလည်ပါဘူးဗျာ”

“ကိုတင်မောင်၊ ဒီကိုခဏလာစမ်းဗျာ၊ အရပ် ၅ ပေ၊ ၆ လက်မရှိတဲ့ လူတယောက်ရဲ့ ရင်ညွန့်တည့်တည့်နေရာဟာ ၃ ပေ ၉ လက်မခွဲ အမြင့်မှာရှိယင် အရပ် ၅ ပေ ၈ လက်မ မြင့်တဲ့ လူရဲ့ ရင်ညွန့်ဟာဘယ်လောက်အမြင့်မှာရှိမလဲ ၃ ချက်နဲ့ တွက်ကြည့်စမ်းဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ခဲတန်ကိုယူ၍ တွက်ချက်ပြီးနောက်....၃ ပေနဲ့ ၆ ပိုင်း ၅၇ပိုင်းရတယ်ဗျ”

“၄ ပေနီးပါးဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပြီ....ဟုတ်ပြီ”

“ကင်း....ကျုပ်တို့မင်္ဂလာဒုံ သွားကြရအောင်ဗျို၊ ထမင်းစားနေလို့မဖြစ်ဘူးမှောင်သွားမယ်”

ကျွန်တော်လည်း ၁၀ မိနစ်ခန့် အမောအပန်းဖြေပြီးနောက်အဝတ်အစားများ လဲပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်နှင့်အတူ မင်္ဂလာဒုံ သို့လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ကားပေါ်၌ကျွန်တော်က....

“ဘယ် နှယ်လဲ ဒဏ်ရာပုံစံကြီးက ဘာလုပ်တာလဲဗျ”

“မစွတာအင်ဒရူးရတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့သူ့ အိမ်တံခါးမှာ ဓားမျှောင်ရိုးကိုတံခါးရွက်နဲ့ ညှပ်ထားတဲ့ နေရာနဲ့ အတိုင်းအထွာချင်း ကိုက်မကိုက်ကြည့်တာပေါ့ဗျ”

“ဒါဖြင့် မစွတာဟင်ဒါဆင်သတ်တာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

“နို့ပေမဲ့ ဓားမျှောင်မှာတွေ့တဲ့လက်ရာက ဟင်ဒါဆင်လက်ရာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီလိုဖြင့် ဘယ်နှယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲဗျ”

“အင်း...ဒါကြောင့် ခက်နေတာပေါ့ကိုတင်မောင်၊ သို့သော် သူ့ရေးတဲ့ဒိုင်ယာရီစာရွက်များ ကံကောင်းထောက်မလို့ ပြန်ရယင်တော့ ရှင်းမလားမပြောတတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့စီးခဲ့သော တက္ကစိကားကလေးသည် မင်္ဂလာဒုံစစ်စခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း မျက်နှာဖြူစစ်သားတယောက်အား လေကြောင်းဘက်ဆိုင်ရာစစ်ဗိုလ် မစ္စတာ ဘ(ဒ်)၏နေအိမ်ကိုမေးရာ အလွယ်တကူပင် တွေ့ရှိရလေ၏။

မစ္စတာဘ(ဒ်) မှာ အသက် ၅၀ ကျော်မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ ဦးထင်ကျော်က ၎င်း၏ ကပ်ပြား ကလေးကိုထုတ်၍ အကျိုးအကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်မျှ ပြောပြသောအခါ သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ပြီးနောက်....

“အင်း...ကျုပ်တို့မဘဲဗျာ၊ ပြောရတော့မှာဘဲ၊ သူက ဟင်ဒါဆင်ဆိုတဲ့အကောင်ကို အပြစ် မရှိဘူးထင်နေတယ်၊ ဓားရိုးမှာ သူ့လက်ရာလဲတွေ့တယ်ဗျာ၊ ဟင်ဒါဆင်ရဲ့ ကားမှာလဲ မတ်ဂတ် ပေါ်မှာ အုတ်ခုံစွန်းနဲ့ တိုက်မိလို့ ပိန်ရှ်နေတဲ့နေရာ တွေ့ရတယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့လဲ အခင်းမဖြစ်ခင် လွန်ခဲ့တဲ့ ၃-၄ ရက်လောက်ကလဲ သူတို့ချင်း ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ပြီး အင်ဒရူးက သူ့ကို အိမ်ထဲက မောင်းထုတ်လိုက်တဲ့ အချက်ကလဲ ရှိသေးတယ်ဗျာ၊ ဒီလောက်တောင် သက်သေခံတွေ့ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေတဲ့ဟာ ဘယ်မှာမဟုတ်ဘဲ နေပါ့မလဲ၊ နို့ပေမဲ့ မိတ်ဆွေလဲ ဝတ္တရားအတိုင်း စုံစမ်းပေါ့ဗျာ၊ မရလဲ ကံအတိုင်းပေါ့ ဟုတ်လားဗျာ”

“မှန်ပါတယ်၊ ဩော်ဒါထက်၊ မစ္စကအင်ဒရူးက သူ့အိမ်က သူ့ယောက်ျား ကြည့်နေကျ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကလေးတခုကို မိတ်ဆွေကြီး ခဏယူသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ စာအုပ်က အဖုံးအနီနဲ့တဲ့”

“ဩော်....ဟုတ်တယ်၊ သူတို့အိမ်က ပြန်လာကထဲက ကျမ်းစာဖတ်ဖို့ နေနေ သာသာ စာအုပ်တောင် ဖွင့်မကြည့်မိသေးပါဘူးဗျာ၊ ရှိပါတယ်၊ ရှိပါတယ် ပေးပါ့မယ်”

ထို့နောက် မစ္စတာဘ(ဒ်)သည် အံ့ဆွဲထဲမှ သားရေအနီဖုံးထားသော သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို ဦးထင်ကျော်အား ထုတ်ပေးလေ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် စာအုပ်ကို အဖျားဘက်မှနေ၍ စာရွက် များကို လှန်လိုက်ရာ အလယ်လောက်မှ စာရွက်အဖြူနှစ်ရွက် ကြမ်းပေါ်သို့ ထွက်ကျလာလေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် စာရွက်များကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက်....

“ဒီစာရွက်နှစ်ရွက်ပေါ့ ကိုတင်မောင်ရဲ့ မစ္စတာအင်ဒရူးရေးခဲ့တဲ့ ဒိုင်ယာရီထဲက ဖြတ်ထားတဲ့ စာရွက်နှစ်ရွက်ဟာ၊ ကိုင်း...မစ္စတာဘ(ဒ်)ပါ ဖတ်ကြည့်ကြပါအုံးဗျာ၊ ဘာတွေများပါသလဲလို့”

“ဟုတ်တယ်ဗျို ဒါ အင်ဒရူးလက်ရေးဘဲ ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ၃ ဦးသားတို့သည် စားပွဲတင်ဓာတ်မီးအောက်သို့ သွားရောက်ကာ မစ္စတာ

အင်ဒရူး၏ ဒိုင်ယာရီမှ နောက်ဆုံးစာရွက်များပေါ်တွင် ရေးထားသော စာများကို အောက်ပါ အတိုင်းဖတ်ကြရလေသည်။

စက်တင်ဘာ ၂၄ ။ ။ “ကျွန်ုပ်တို့သည် မစ္စတာဟင်ဒါဆင်အပေါ်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးနှင့် သင်္ကာမကင်း ရှိနေခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သော ပြေလ ၂၃ ရက်နေ့ကစ၍ ဖြစ်သည်။ အိမ် နောက် ပေး ပန်းခြံထဲ၌ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် တီးတိုးပြောနေသည်ကို ၂ ကြိမ်မြင်ဘူးသည်။ ဟင်ဒါဆင်က စန္ဒယားတီး၍ ကျွန်ုပ်၏အချစ်က သီချင်းဆိုနေသည်ကို ဤအထိ ၃ ကြိမ် တွေ့ဘူး၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် အရက်ကို ၂ ဆပို၍ သောက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ဝမ်းထဲမှာ မချိတော့။ မေလ ၇ ရက်နေ့က နံနက် ၁၁ နာရီ အချိန်လောက်တွင် အိမ်သို့ထမင်းစား ပြန်လာသောအခါ မစ္စတာဟင်ဒါဆင်သည် ကျွန်ုပ်၏ အချစ်အား အချိန်တာရှည်စွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ အူအသဲများ ပြောင်းပြန်လန်သွားသကဲ့သို့ အောက်မေ့မိ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ အရက်ကို ၃ ဆတိုး၍ သောက်ခဲ့ပြန်၏။ ၎င်းတို့မှာ အသက်အားဖြင့် ရွယ်တူနီးပါးဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့အချင်းချင်း ဖြစ်ခဲ့လျှင် မစ္စတာဟင်ဒါဆင်၏ အပြစ်မဟုတ်။ သို့သော် မစ္စတာဟင်ဒါဆင်ကိုတော့ တနည်းနည်း အားဖြင့် ဆုံးမရမည်။ ကျွန်ုပ်၏ဝမ်းထဲမှာ ကမ္ဘာမီးလောင်သလို ပူလောင်၍ လာချေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကိုသတ်၍ သေရန် ကျွန်ုပ်၏ဘဝင် ကျွန်ုပ်၏ အကိုကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏တူတို့က ၎င်းတို့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် အတန်တန်ခေါ်၍ နေကြလေပြီ။

လူသတ္တဝါများမှာ သေမျိုးချည်းသာ ဖြစ်၏။ အချစ်မရှိသော လောကကြီး၌ အသက်ရှည်၍ နေရခြင်းသည် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း သေရန်မကြောက် အချိန်မှာ ၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်ရှိပြီ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ်သတ်၍သေရန် ထိုအချိန်၌ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ကူးတခု ရလာ၏။ ထိုစိတ်ကူးမှာအခြားမဟုတ် ကျွန်ုပ်၏အချစ်ကို လုယူသူအား ကျွန်ုပ်သေပြီးသည့်နောက် လက်စားချေရန် ဟင်ဒါဆင်အပေါ်တွင် အမှုကိုပတ်၍ ထားခဲ့ရမည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဆုံးမပေးရမည်။

သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ်သတ်၍ သေသော်လည်းဟင်ဒါဆင်ကသတ်၍သေသည်ဟု ထင်ရအောင် သက်သေခံများဆင်၍ ပေးရမည်။

အရှေ့ဘက်ပြုတင်းပေါက်တွင် အပေါ်သို့မြှင့်တင်သော ခန်းစီး ၌ စု၍ စည်းထား သော လက်ကိုင်နေရာတွင် ဓားမြှောင်ရိုးကို တပ်ထား၏။ စက်တင်ဘာ ၁၈ ရက်နေ့က ဟင်ဒါဆင်အား ဥပါယ်တမည်ဖြင့် ခန်းစီးကို လက်ကိုင်နေရာမှ အပေါ်သို့ မြှင့်တင်ရန် ပြောသောအခါ ဟင်ဒါဆင် သည် ပြောသည်အတိုင်း ခန်းစီးကို မြှင့်တင်လိုက်၏။ ဓားမြှောင်ရိုး၌ ဤနည်းအားဖြင့် ၎င်း၏လက်ရာ များရပေပြီ။

စက်တင်ဘာလ ၂၆ ။ ။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးမရှိခိုက်ဟင်ဒါဆင်အားအိမ်သို့ လဘက်ရည်သောက် ဖိတ်လိုက်ပြီးနောက် အလုပ်တခုနှင့်ပတ်သက်၍ အငြင်းအခုံဖြစ်ပြီးလျှင် တမင်ရန်စ၏။ ဟင်ဒါဆင်က စိတ်မဆိုးချေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ဆူပူ အော်ငေါက်သံကို အားလုံး အစေခံများ ကြားလိမ့်မည်။

စက်တင်ဘာလ ၂၇ ။ ။ ထိုနေ့ အခွင့်ကောင်းများ ကြုံရ၏။ ဟင်ဒါဆင်သည် ၎င်း၏ ကားကလေးနှင့် အဲလင်ဒေး(လ်) ဟော်တယ်၌ ၎င်း၏ အပေါင်းအဖော်များနှင့် အတူ စားသောက်

နေ့စဉ် ၎င်း၏ ကားကလေးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အိမ်သို့ တိတ်တဆိတ် ခိုးယူမောင်းနှင်ခဲ့၏။ ကားကို ဆင်ဝင်အောက်၌ ရပ်ပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်သို့ အချိန်ဖြင့် ကွေ့ထွက်ရာတွင် အုတ်ခုံ စွန်းနှင့် တမင် တိုက်မိအောင် မလွတ်တလွတ် မောင်းခဲ့ပြီးနောက် ကားကလေးကို ၎င်းဟော်တယ်ရှေ့၌ပင် အခြေ မပျက် ပြန်ထားလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏အကြံ အောင်တော့မည်”

စက်တင်ဘာလ ၂၀။ ။ယနေ့ ဟင်ဒါဆင်ထံသို့ စာတစောင်စာတိုက်မှ ထည့်လိုက်၏။ ၎င်းစာ၌ ကျွန်ုပ်အိမ်နှင့် ခြံ ၄ ခြံ ခြားသော သစ် တော အရေး ပိုင် မစ္စတာ ရော ဘတ် အိမ် သို့ နေ့လည် ၁၂ နာရီတိတိ အချိန်တွင် ကားနှင့်လာရန် ပါရှိလေသည်။စာရောက်မည့်နေ့၊ချိန်းဆိုသည့် အချိန်တို့မှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကိုကျွန်ုပ် အဆုံးစီရင်မည့်နေ့ အချိန်တို့နှင့် ကိုက်ထား၏။

စက်တင်ဘာလ ၂၉။ ။“ဓားမြောင်ရိုးပေါ်ရှိ ဟင်ဒါဆင်၏ လက်ရာများ မပျက်စေရန် အသွားဘက်မှကိုင်၍ တံခါးရွက်နှစ်ခုကြားတွင် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားရှိရာနှင့်မှန်း၍ အံကျအောင် ညှပ်ထားလိုက်၏။ ဓားမြောင်သွားရှိရာသို့တအား ဝင်၍ဆောင်ရန်သာ လိုတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ကျွန်ုပ်တားဆီး၍မရပြီ။ကျွန်ုပ်၏ဘခင်နှင့်အကိုကြီးတို့က ယခုခိုင်ယာရီ ရေးနေစဉ်၌ပင် ခေါ်ငင်လျက် ရှိလေပြီ။ အချိန်မှာ ၁၁ နာရီ ၄၆ မိနစ်၊ အချစ်ရေ သွားပြီ၊ ဒီကမ္ဘာမှာ မင်းချစ်တဲ့ လူ နှင့် သာ ပျော်ပျော်နေရစ်ပေတော့၊ သွားပြီ”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာများကို ကျွန်တော်တို့က အသံထွက်အောင် ဖတ်သောအခါ မစ္စတာ ဘ(ဒ်)သည် စာလုံးတိုင်း လွတ်၍မသွားစေရန် နားထောင်လျက် ရှိရာမှ ခိုင်ယာရီဆုံးသည်နှင့်တပြိုင်နက် သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်၏။

“အင်း.....တယ်ပြီး စိတ်ယုတ်မာရှိတဲ့လူတယောက်ဗျာ၊ လက် စ သတ် တော့ ဟို သူ ငယ် ဟင်ဒါဆင်မှာ အပြစ်မရှိရှာပါကလား”

“မရှိတာတော့ ကျွန်တော်တို့သာ သိသေးတာကိုခင်ဗျာ၊ ဒီခိုင်ယာရီ စာ ရွက် ၂ ရွက် ဟာ ခင်ဗျားငှားလာတဲ့ စာရွက်ထဲမှာ ညှပ်ပါလာတဲ့အကြောင်း မစ္စတာဘ(ဒ်)က သက် သေ ခံ ရ လိမ့်မယ်”

“ခံပါမယ်မစ္စတာ ဦးထင်ကျော် ကျုပ်သက်သေခံဘို့ အသင့်ရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဘ(ဒ်)၊ ဒါနဲ့ ဒီစာရွက်ကလေး ၂ ရွက်ကိုတော့ တဆိတ် ကျွန်တော်ယူသွားပါရစေ၊ မစ္စတာ ဟင်ဒါဆင် လွတ်မြောက်ဘို့အတွက် ဒီစာရွက် ၂ရွက်ဟာ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်”

“ယူသွားပါဗျာ....ယူသွားပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် စောင့်နေသော တက္ကစီနှင့်ပင်ပြန်ခဲ့ရာ၊ ဦးထင်ကျော်သည် မိမိရရှိခဲ့သောစာရွက် ၂ ရွက်ကို ညတွင်းချင်းပင် တရားခံ၏ရှေ့ နေ မစ္စတာမဏ္ဍိုင်ထံသို့သွားရောက် ပို့ အပ်လေသည်။

ဟင်ဒါဆင်၏အမှုကိုစစ်ဆေးသောအခါ ဦးထင်ကျော်ပါ သက်သေပါဝင်လျက် ခိုင်ယာရီ စာရွက်တွေ့ရှိပုံနှင့်တကွ ဓားမြောင်ရိုးကို တံခါးရွက်အကြား၌ညှပ်၍ တပ်ဆင်ထားသည့်အခါတွင်

ဓားမျှောင်သွားသည် တည့်မတ်စွာရှိနေနိုင်ကြောင်း၊ ထိုညှပ်ထားသောနေရာနှင့် မစ္စတာအင်ဒရူး၏ ရင်ဝ၌ ဆရာဝန်၏ထွက်ချက်အတိုင်း တွေ့ရသော ဒဏ်ရာအနေအထား၊ မစ္စတာအင်ဒရူး၏အရပ်နှင့် ဒဏ်ရာရသောနေရာအနိမ့်အမြင့်တူညီပုံတို့ကို သက်သေခံရ၏။

မစ္စတာဘဒ်၊ မစ္စတာရောဘတ်ဆင်တို့လည်း အသီးသီး သက်သေပါကြရာ နောက်ဆုံး ဂျူရီလူကြီးများ၏ ထင်မြင်ချက်တွင် တရားခံ ဟင်ဒါဆင်အပေါ်တွင် သက်သေခံမှုမကင်းဖွယ်သော သက်သေခံများပင်ရှိသော်လည်း ထိုသက်သေခံများမှာ သေဆုံးသွားသူမစ္စတာအင်ဒရူး၏ “ဆင်လုံး” မျှသာဖြစ်ကြောင်း တပြိုင်တည်းဆုံးဖြတ်၍ မစ္စတာဟင်ဒါဆင်အား တရားသေ လွှတ်လိုက်လေသတည်း။

*

*

၂ ပတ်ခန့်မျှကြာသောအခါတနေ့သောနံနက်၌ ကျွန်တော်သည် အလုပ်သွားတော့မည်ဟု အဝတ်အစားလဲလျက်ရှိစဉ် ဦးထင်ကျော်သည် စာတိုက်မှ ရိက္ခာတင်သောစာအိတ်တလုံးကို ဖောက်ပြီးနောက်....၊

“ဟောဒီမှာ ကိုတင်မောင်ရေ၊ မစ္စတာအင်ဒရူးက အမှုလိုက်ခဆိုပြီး ကျုပ်ဆီကို ငွေ ၅၀၀ ချက်နဲ့ ပို့လိုက်တယ်ဗျ”

“အင်း....သစ္စာကံတိရှိတဲ့အမှုသည်တယောက်ပေါ့ဗျ”

“ဪ...ဒါထက် ဒီအမှုမှာ ဘာကစပြီးပေါ်တယ် ခင်ဗျားထင်သလဲ”

“ဓားမျှောင်ညှပ်ပြီး စိုက်ထားတဲ့နေရာကို ခင်ဗျားတွေ့လို့ဘဲ သဲလွန်စပေါ်တာပေါ့ဗျ၊ ဘာယုံမှားစရာရှိသလဲ”

“တွေ့တာလဲတွေ့တာပေါ့ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ဒါကြောင့်ချည်းလဲမဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်ကို သည့်လောက်လဲချီးမွမ်းမနေပါနဲ့အုံး၊ လူဆိုတာ တယောက်မှာ အကျင့်စာရိတ္တတမျိုးရှိတတ်တယ်၊ ဥပမာဗျာ၊ ကျုပ်ဆိုယင် ဆေးတံမသောက်ရယင် မနေနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားဆိုယင် အလုပ်ကပြန်လာတိုင်း ထမင်းမစားခင် အပြင်ကိုခဏထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်တတ်တယ်၊ အဲဒီလို လူတိုင်းလူတိုင်းရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တအသေးအမွှေးကလေးတွေဟာ တခါတလေမှာ အင်မတန်အသုံးကျတယ်ဗျ၊ အမှုတခုကို လိုက်ယင် တရားခံတယောက်ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ သူ့အယင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ သူ့အသားအလာ နေပုံထိုင်ပုံတွေကိုသိအောင်လုပ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအမှုဟာ မစ္စတာအင်ဒရူးရဲ့ စိတ်နေသဘောထားနဲ့ ငယ်ငယ်က အဖြစ်အပျက်တွေလိုက်တဲ့အခါမှာ သူ့ဒိုင်ယာရီရေးတတ်ကြောင်း၊

သူ့တို့အမျိုးက အကြီးအကျယ်စိတ်ညစ်စရာနဲ့တွေ့ယင် စိတ်ကိုမထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ကိုယ်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့ အကြောင်းတွေ တခါထဲပေါ်လာလို့ ခိုင်ယာရီကို ကျုပ်တို့တွေတာ မဟုတ်လား ကိုတင်မောင်ရဲ့”

“ဒါလဲဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ...ဒါထက် ကျုပ်တို့ ဆန်းကုမ္ပဏီဘက်ကို ခဏရှောက်ကြရအောင်ဗျာ”

“ဘာဝယ်မလို့လဲဗျာ ဆရာကြီး”

“မင်္ဂလာဆောင်မှာ ရွှေစီးကရက်ဘူးကလေး တဘူးလောက်တော့ လက်ဖွဲ့အုံးမပေါ့ဗျာ၊ မစွက်အင်ဒရူးက မင်္ဂလာဘိတ်စာ တခါတည်းထည့်ပြီးပို့လိုက်တယ်လေ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲဗျာ၊ မစွတာဟင်ဒါဆင်နဲ့လား”

“ဒါပေါ့ဗျာ...ဘယ်သူရှိအုံးမှာလဲ”

BURMESE
CLASSIC
.com
